

De baar-moeder.

Ook al vier ik binnenkort mijn 65ste verjaardag met man, kinderen en kleinkinderen, lichamelijk gezien bezit ik nog steeds vruchtbare gronden. Om die reden adviseerde de jonge gynaecoloog mij om de verzakte baarmoeder te laten ophangen in plaats van deze te laten verwijderen. Dit om de hormonale huishouding niet te verstoren en het verouderingsproces niet onnodig vroeg in werking te zetten ...

De knappe Syrische arts had me met een brede glimlach aangekeken toen hij de woorden uitsprak en ik voelde me prima dat hij me respectvol en niet als oude oma benaderde –

Dus liet ik me inschrijven bij de afdeling opname, had een gesprek over anaesthesie en medicijngebruik, ondertekende flink wat papieren over aansprakelijkheid en bracht de wachttijd van veertien weken door met wandelingen door het winterse bos, ook al maakte de sterk verzakte baarmoeder me doodmoe en deed mijn rug elke dag meer pijn.

Op de dag van de operatie had het eindelijk gesneeuwd – de lucht was blauw en de zon weer eens te zien. Eigenlijk zonde om op zo'n mooie dag een ziekenhuis te moeten ingaan. Van de andere kant gaf al dat maagdelijke wit me een vredig gevoel en ook de enthousiaste kinderstemmen deden me goed – er konden sneeuwpoppen worden gebouwd !

Ik kreeg een bed, een nachtkastje, een operatiejurk en een aantal tabletten die ik preventief moest innemen om mijn lichaam alvast een voorsprong te geven op de pijn die beslist zou komen. In de middag werd ik geholpen – in anderhalf uur was het zaakje gefikst.

Men zei dat de operatie was geslaagd, gaf me infuus, een meterslang inwendig drukverband, catheder en een waterijsje om de vieze smaak van rubberen slangetjes te verdrijven en na een dagje zonder eten mocht ik weer naar huis. De rit in de auto was pijnlijk, het zitten moeilijk – maar goed, het was eindelijk achter de rug !

Vier weken met vrouwelijke ongemakken volgden, lieve beterschapskaarten, bloemen en kindertekeningen werden afgeleverd bij deze moederoma, en kleine wandelingen konden weer worden ondernomen. Bedachtzaam want in de nachten vroor het licht en slippartijen waren uiteraard niet waar ik op zat te wachten.

Volgens afspraak verscheen ik zes weken na de operatie op het bezoeken van de gynaecoloog. Hij stelde verschillende vragen en zelf had ik er ook een aantal voor hem -

Vreemd vond ik het toen hij gel op mijn buik ging aanbrengen om een echo te maken

Pal na de operatie had een verpleegster dat ook gedaan, maar dat was om te zien of de blaas, die tevens was opgehesen, weer goed functioneerde en voldoende werd geledigd. Anders mocht de patiënt niet naar huis

Verbouwereerd hoorde ik de enthousiaste woorden: “Het is gelukt ! U bent zwanger !”

Hoezo zwánger ?!!! Mijn man en ik hadden helemaal geen gemeenschap gehad in deze tijd van herstel ! Daar was alles nog veel te kwetsbaar voor ...

De man zag in mijn ogen wat er in me omging en waarschijnlijk een flink vraagteken op mijn voorhoofd. Hij begon te stotteren: “Maar uh ... u heeft toch bij opname destijds getekend voor ons ... experiment, mevrouw ... ! Als een van de weinige vrouwen bent u, ondanks uw hoge leeftijd, nog niet in de overgang en nog vruchtbaar – u heeft toch écht voor accord getekend dat wij u tevens tijdens de operatie zouden bezwangeren ...

Toen hij mijn verschrikte blik zag, voegde hij er blozend aan toe:

“Nee, natuurlijk niet naturel, alles

is heel discreet gegaan met een pipetje”

Alsof dát er nog toe deed !

Gonny Smeulders-Veltman Geldrop